

Schriftlezing:

MARCUS 4 : 35 - 41

MATTHÉUS 28 : 18 - 20

"WIE IS DE KAPITEIN?"

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, ik vind het een heel moeilijk gedeelte die storm op zee. Wat kan het soms stormen in je leven. Deze week kreeg ik een mailtje. Jorieke, negentien jaar. Zij ondergaat een chemokuur in verband met een acute lymfklierkanker. Dan ben je negentien, hebt een lieve jongen Pieter waar je verking mee hebt en dan gebeurt dát... Toen ze het gehoord hadden, zijn ze naar Castricum gegaan. Daar zagen ze de Noordzee en het stormde. Toen had ze al haar vrienden en vriendinnen gezegd: "Het kan soms stormen in een mensenleven."

Dat is natuurlijk zo. Als je de wereld ziet, wat kan er een storm zijn. Ik was deze week bij mensen, die hebben negenenvijftig jaar geleden meegemaakt dat de dijken braken daar in Zeeland. Achttienhonderd doden... En nog steeds de littekens. Nog steeds de ellende. Nog steeds denken aan het verloren huisraad, de evacuatie, de verbijstering... Je kunt wat meemaken in een mensenleven! Dan zing je van de storm, van God die veel sterker is dan het geweld, van wateren die Zijn almacht palen stelt. Maar je moet maar midden in die storm zitten! Je moet het bulderen van die branding maar horen en de golven zien stukslaan in je leven, in je bestaan.

Ik heb het deze week gelezen bij mij op school met een van mijn klassen als dagopening: *De storm op zee*. En ik vertelde dat mooie verhaal van dat meisje, dat kleine meisje dat zat te spelen op die grote oceanostomer. De stormen kwamen en dat grote schip ging heen en weer. En zij zat met haar blokken te spelen. Toen vroegen ze: "Ben je niet bang?" "Nee, ik ben niet bang, want mijn vader is de kapitein." Nu, ik had het verteld, maar ik had het beter niet kunnen vertellen. Want toen kwam er natuurlijk direct een vinger de lucht in. "Meneer, dan hoop ik dat die kapitein beter was dan die van dat grote cruiseschip daar in de Middellandse Zee, want die stapte van boord af, die kende zijn taken niet."

Toen moest ik eraan denken: ja, wie is nou de kapitein? Dan denk je lekker te genieten van een cruise en dan neemt hij een verkeerde beslissing en sta je met tweeënveertighonderd mensen op een klein eilandje in de Middellandse Zee. Koud, kil, en dan ben je blij dat er een pastoor is die je helpt, die je kleding geeft en die zorgt dat je wat warmte krijgt.

Ja, het staat soms op die mooie plaatjes aan de muur: "God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel die behouden aankomst." Toen moest ik denken aan Marcus 4. Het is dag geweest, avond geworden en ze gaan varen op weg naar de overkant. Die tekst kun je ook bekijken als: wij onderweg. Een dag met Jezus. Ja, dat hebben die discipelen gehad. Die zijn de hele dag bij Jezus geweest. Ze zijn bij Hem in de buurt gebleven en Hij heeft verteld. Ze hebben het evangelie uit de eerste hand. Ze zien Hem, ze horen Hem, ze zien de wonderen. De hele dag heeft Hij gesproken over het Koninkrijk dat komt. Ja, dan ben je bij Jezus op bezoek geweest. Toen voeren ze naar de overkant.

Ik zie dat zo voor me. Schip, discipelen, Jezus onderweg. Misschien wel een hele mooie avond. Ja, die heb je daar aan het Meer van Galiléa. Ik ben er een paar keer geweest. Dan zie je daar zo die zon achter de bergen ondergaan en dan zie je de machtige daden van God.

Die maakte ik ook vanmorgen mee toen ik op weg was naar een dienst en in die prachtige witte wereld langzaam maar zeker die goudgele zon naar boven zag komen. Je ziet het schitteren van de dauw. Je ziet het schitteren van de ijskristallen en je zet toch maar even die auto aan de kant. Je stapt uit en dan zie je die prachtige schepping. Het enige wat ik miste was de handtekening van God: *Made by God*.

Dat hebben die discipelen ook meegemaakt. Op weg naar de overkant. Dan zit je nog te genieten van de dag en dan plotseling, zonder nadere aankondiging die storm. Dat kan op dat meer met die bergen er omheen en die valwinden. Dan komt dat water in beweging. Storm... Dat kan soms ook in je eigen leven als het avond geworden is, als je je klaar moet maken voor de grote reis. Zoals de dokter vanmiddag zei in dat gesprek dat ik had: "Niets meer aan te doen." Dan ga je naar de overkant.

Zo ver is het met de discipelen nog niet. Misschien dat we vandaag ook eens de krant naast de Bijbel moeten leggen. De discipelen beleven nog de dag die voorbijgaat. En dan wordt het nacht... Opeens overvalt de storm hen. Dan hoor je die angstschreeuw: "Meester! Meester! We vergaan!" Het overvalt je. Misschien moeten we wel terug naar die werkelijkheid van negenenvijftig jaar geleden, Zeeland. Plotseling braken die dijken en kwam dat verwoestende water. Ja, dan blijf je met lege plaatsen achter.

"Meneer, gebeurt dat nog een keer?" Ik keek die jongen eens aan en zei: "Heb je de krant gelezen? Heb je de tv gezien vorige maand? Weet je nog dat daar in het noorden in Groningen mensen moesten evacueren omdat die rivier buiten zijn oevers zou treden? Weet je dat nog?" Dan denk je ook: hoe kan dat nu?

Wat denk je van die prachtige vakantie die je hebt in het Middellandse Zeegebied. Prachtig toch? Mooi weer. Een schitterende boot met geweldig eten, een zwembad en plezier. Misschien dat je net nog zou zwemmen. Misschien dat je nog even naar het theater zou op de boot. En dan hoor je en dan voel je: er gebeurt wat. Een schok... En even later sta je daar in het donker op een klein eiland.

Bij ons in de buurt. Michaël van Dijk. Een jongetje van tien. Sinds woensdag niet meer gezien. En dan? Dan verandert zo het leven van twee mensen met al die familie er omheen van de dag in de nacht. Al die onzekerheid. Hoe moet je nu verder? Ja, gelukkig, de onzekerheid is weg. Mag je dankbaar voor zijn, omdat dat jongetje toch gevonden is, al was hij verdronken. Dan kun je het toch een plaatsje geven. Maar dan zie je daar die mensen en dan denk je: hé en dan krijg je dat beeldje. Jorieke? Negentien jaar en dan....?

Storm! Orkaankracht! Plotseling verandert je leven totaal. En dan zie je het soms niet zitten, zoals die politiemans uit Groningen die gevonden is daar in Zandvoort. Dan denk je: ja, wat is het leven? Wat moet ik daar nu mee?

Ik kan ook begrijpen dat sommige mensen zeggen: "Waar is God?" Dat ze vragen: "God, waar ben Je? Meester, we vergaan..." Je ziet vaders en moeders die zorgen hebben om hun kinderen. Je spreekt mensen die met enorm veel moeite tegen de toekomst aankijken. De angst grijpt ze naar de keel. En hoe kan ik het financieel redden? Hoe gaat het met mij?

Ja, dan is het natuurlijk makkelijk praten: "Een christen heeft toekomst." Wordt heel makkelijk tegen me gezegd: "Dan weet je toch van de overwinning van de Heer? De dood is toch overwonnen?" Maar je moet er maar middenin zitten. Ik weet natuurlijk van die toekomst van Jezus. En ik weet natuurlijk van een leven zonder angst. Maar toch... Je moet er maar middenin zitten. Je moet het maar meemaken. Je moet het maar op je hart krijgen: angst om alleen te zijn, angst om uit de boot te vallen, angst, angst om zomaar te vergaan. Dan lijkt het leven toch zinloos?

Wij zijn allemaal aan boord van ons levensscheepje. En de storm komt over je heen. Dan zie ik mensen: "Here, we vergaan!" Ik verga door de ziekte die ik niet de baas kan. Ik verga omdat mijn stem niet gehoord wordt en omdat ik niet begrepen word. Ik verga door de sleur van het leven. Elke dag

hetzelfde... Ik verga door de stormen om me heen. Dan wordt er wat tegen je levensscheepje aangebeukt. En ondertussen roep je: "Ik verga..." Van alle kanten de wind, stormen en golven. Dan de vraag: Wie is nu de kapitein? Ja, daar zit je dan mee. "Jezus is de Kapitein," zeggen sommige mensen. Maar aan boord van die Concordia in de Middellandse Zee stond een kapitein die geen gezag voerde. Die nam verkeerde beslissingen.

En Jezus, de grote Kapitein op dat schip? Wat doet Hij? Hij slaapt... Hij was op Zijn post. Maar Jezus slaapt.... Trekt Hij Zich nu niets aan van die nood van de discipelen? Trekt Jezus Zich nu niets aan van de nood in je leven? Trekt Jezus Zich niets aan van u?

Dan krijg je direct de vraag van die jonge mensen, want die zitten ermee: "Waar was Jezus nou?" Hij slaapt... Ja, dan moet je toch een antwoord geven en ik heb gezegd tegen die jonge mensen: "Terwijl Jezus slaapt, was Hij wel aanwezig." "Waarom dan, meneer?" "Nou, joh, stel nu eens dat dat bootje van Jezus vergaan was met Jezus en Zijn discipelen. Dan was het afgelopen geweest." "O ja..." Dan was er geen kruis geweest. Dus Jezus kon niet vergaan. Nee, Dat bootje van Jezus kon niet ondergaan. Dat zou de duivel wel gewild hebben. Stel je dat nu eens een keer voor. Die discipelen hadden Jezus aan boord. En toch? Angstig.... Jezus aan boord en toch: "We vergaan...."

Jezus wordt wakker. Hij hoort de angstkreten van Zijn discipelen en Kapitein Jezus stapt niet van boord, zoals die kapitein in de Middellandse Zee, nee, Jezus neemt het commando over. Hij gaat staan en Hij roept tegen die wind en dat meer: "Wind, zwijg stil!" En dat gebeurt ook. Dus als je Jezus erbij roept, dan komt Hij. Ja, niet altijd. Maar ik ken ook mensen die Jezus geroepen hebben en toen is Hij gekomen. Troost: Jezus roept als je Hem vraagt en Jezus komt als je Hem roept. Daar staat Hij: "Wind, zwijg stil!" Ik hou niet zo van die hele grote honden. U kent ze wel. Ik was veertien dagen geleden nog bij iemand die had "twee lievelingen", zoals hij zei. Nou, ze blaften... Ik dacht: noem het maar lievelingen. Maar wat gebeurde er? Zij waren aan het blaffen en de baas zei: "Koest!" Groot was mijn verbazing: ze werden stil. Ik dacht deze week: hé, dat is nu hetzelfde met Jezus. "Wind, zwijg!" En dan wordt het stil...

Moet u zich dat eens indenken. Eerst die storm, en dan die stilte... Daar word je ook angstig van. Dat hadden die discipelen ook. Angst... "Waarom ben je zo bevreesd?" zegt Jezus. "Kleingelovigen, waarom?" Met Jezus ben je toch veilig? Dat moet je wel gegeven worden. Dat moet je wel zien. Dan krijg je zo'n beeldje. Jorieke, chemokuur, acute lymfklierkanker en na haar kuren gaat ze weer naar huis om aan te sterken. Jorieke schreef naar haar vrienden en vriendinnen: "Als God ons over rotsachtige wegen laat gaan, zorgt Hij ook voor stevige schoenen. Daar vertrouw ik op." 's Avond laat open je je mailbox en dan lees je dat: "Als God ons over rotsachtige wegen laat gaan, zorgt Hij ook voor stevige schoenen. Daar vertrouw ik op." Dan ben je zo dankbaar dat Agaath hier weer zit. Die heeft die rotsachtige wegen gekend. Stevige schoenen. God was bij je. En dan denk ik: ja, God is de Kapitein. Hij heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.

"Wie is toch Deze, dat je Hem gehoorzamen moet?" Geen spectaculaire goocheltruc, nee, die stem, de stem van het Koninkrijk. Jezus spreekt. Jezus laat zien wat op God vertrouwen is. Al slaapt Hij, Hij is er. "Wind, wees stil!" Dat is moeilijk als het echt gaat stormen in je leven. Maar dan mag je één ding weten: je bent onderweg naar de overkant. Dat heeft Jezus gezegd: "Wij gaan varen naar de overkant." Daar moet je niet overheen lezen. Dat is een belofte. Het komt op geloven aan. We zullen er komen aan de overkant, die nieuwe toekomst, de overkant met Jezus.

Ja, dat zag ingenieur Lely ook toen hij zei: "De Noordoostpolder komt droog en de Wieringermeer komt droog en Flevoland ontstaat.." Eén van de eerste kerken in Emmeloord heeft de naam gekregen: "De nieuw Jeruzalemkerk." En boven de ingang: "... en de zee was niet meer." De zee in de Bijbel: het teken van dood en verderf en ellende. Het teken van de chaos. Maar die zee is bedwongen.

We zijn op weg naar de overkant. We mogen bevrijd worden. Hier op aarde nog niet van pijn en zorgen. En je mag geloven: dat is het vuurtorenlicht van de Geest. Kijk toch naar Jezus. Je mag varen op het kompas van Gods Woord. "Moed houden!" zegt Jezus. "Op God vertrouwen, want Ik ben de Kapitein." Schipper zijn naast God. Misschien wel in een uitzichtloze situatie. Dan ga je misschien toch nog wel zingen: "Ik weet aan Wie ik mij vertrouwe, al wisselen ook dag en nacht." Of zoals de kinderen deze week zongen: "Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm tekeer; leg maar gerust je hand in die van onze Heer."

Betekent dat geen zorgen? Nee, die blijven. Maar je weet wel waar je met je zorgen naartoe kunt. Weet je wat er gebeurt? Nee. Maar je weet wel dat de toekomst ligt in de handen van God. Zijn er dan geen stormen meer? Ja, die blijven. Is er dan geen water meer? Ja, dat zal er zijn, maar machtiger is de Heer. Want door uw leven vaart die Ark met aan boord die Kapitein: Jezus Zelf, de Redder van de wereld. Als je Hem niet kent, bid dan maar: "Meester, help me, want ik verga." Dan belooft Hij: "Zelfs door een nacht, hoe zwart, hoe dicht, voer Ik je naar het eeuwige licht."

Kunt u zich indenken, dat ik deze week erg veel moeite had om die storm op zee te lezen? Toen dacht ik: ik ga er nog over preken ook. Maar ik had de tranen in mijn ogen. Wat een geloof! Negentien jaar, een lieve vriend aan haar zij en dan durven schrijven. "Als God mij over rotsachtige wegen laat gaan, zorgt Hij ook voor stevige schoenen. Daar vertrouw ik op."

Ik voel de winden Gods vandaag, vandaag hijs ik het zeil. Misschien wel zwaar weer. Maar één ding zeker: ik kom aan de overkant. En ik weet zeker: Hij leidt mij op mijn reis. Stevige schoenen. Wie is de Kapitein? "U heb ik nodig, Uw genade is mijn enig licht in nacht en duisternis." Amen.